

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 lutego 2014 r.,
sprawy M. G.
skazanego z art. 233 § 1 kk, art. 286 § 1 kk
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt VI Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 29 października 2012 r., sygn. akt IX K [...],

postanowił:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 29 października 2012 r. M. G. skazany został za przestępstwa: 1) z art. 233 § 1 k.k. – na karę 1 roku pozbawienia wolności; 2) z art. 286 § 1 k.k. – na karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł; łącznie na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności; nadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody.

W apelacji od tego wyroku oskarżony i jego obrońca podnieśli zarzuty obrazy prawa procesowego – art. 4, 5 § 2, 7, 410, 424 § 1 pkt 1, 392 § 1 k.p.k., błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary.

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 26 lipca 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

W kasacji od powyższego wyroku obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, w postaci:

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego polegającą na przyjęciu że skazany w sposób świadomy zeznał nieprawdę w postępowaniu skargowym [...] oraz
- przez przyjęcie, że oskarżony działał z zamiarem doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wyniku wprowadzenia w błąd.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej zarzucił rażące naruszenie prawa materialnego w postaci:

- art. 69 k.k. poprzez jego niezastosowanie pomimo wystąpienia okoliczności przekonujących za zasadnością zastosowania wobec skazanego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w G. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzuty naruszenia art. 7 k.p.k. jawią się jako gołosłowne, skoro zarzut złamania zasady swobodnej oceny dowodów może być samodzielnie i bezpośrednio stawiany sądowi odwoławczemu tylko wtedy, gdy sąd ten wydał orzeczenie o charakterze reformatoryjnym. W przedmiotowej sprawie taki wyrok nie zapadł, sąd odwoławczy nie dokonywał własnej oceny dowodów i nie czynił na jej podstawie własnych ustaleń faktycznych, odmiennych od poczynionych przez sąd *meriti*.

Porównanie argumentacji kasacji i obu apelacji prowadzi do oczywistego wniosku, że kasacja co do swojej istoty, pod pozorem rażącego naruszenia prawa procesowego, zmierza do zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez sąd pierwszej instancji – i zaakceptowanej w pełni w wyniku kontroli apelacyjnej przez sąd odwoławczy – oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych.

Motywy kasacji wskazują wprost, że jej autor prezentuje własną ocenę dowodów, opartą na linii obrony przyjętej przez skazanego, polemizuje z ustaleniami faktycznymi i ocenami wiarygodności dowodów wskazujących na sprawstwo skazanego. Kwestionowanie przez skarżącego zgodności oceny dowodów z regułami określonymi w art. 7 k.p.k., nie może prowadzić do obejścia ustawowej regulacji podstaw kasacji i nałożenia na instancję kasacyjną obowiązku badania, pod pozorem rozpoznania zarzutu „rażącego naruszenia prawa”, zasadności ustaleń faktycznych.

Odnosząc się do zarzutu rażącego naruszenia art. 69 k.k. stwierdzić należy, że z uwagi na fakultatywność tej instytucji, nie skorzystanie przez sąd z możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary nie może być oceniane w kategoriach rażącej obrazy prawa materialnego, a jedynie stanowić podstawę zarzutu z art. 438 pkt 4 k.p.k., tym samym tego rodzaju zarzut nie może być podstawą kasacji.

Mając powyższe na uwadze, podzielając stanowisko przedstawione przez prokuratora w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy kasację oddalił jako bezzasadną w stopniu oczywistym.